

Ting, man muligvis nok kunde stemme for, er der knyttet andre Betingelser til, som gøre, at Mindretallet ikke er i Stand til at slutte sig til dem. Jeg maa altsaa tilraade at stemme mod dem og at stemme for Regeringsforslaget, som det foreligger.

Den ærede Ordfører var inde paa at omtale, hvad der jo ogsaa er gjort Rede for her i Betænkningen, at der i Udvalget har været forhandlet om, hvorledes man egentlig skulde stille sig til Alderdomsunderstøttelsesspørgsmaalet i det hele taget. Det er jo saa, at der baade inden for Udvalget, her i Rigsdagen og uden for denne ses forskelligt paa Virkningerne af den nuværende Alderdomsunderstøttelseslov. Der kræves jo fra mange Sider, at der skal gøres en Forandring i denne Henseende, for at faa en Lov, som er bedre end den, vi nu have. I Udvalget har Spørgsmaalet om en Alderdomsforsikring været under Forhandling, men der har været noget afvigende Meninger om det, idet der er et enkelt Medlem, som har taget Afstand fra en saadan Forsikring, idet han ikke mener, at man ad den Vej er i Stand til at komme frem. Derimod har Flertallet stillet sig saaledes til dette Spørgsmaal, at det mener, at det var værd at tage under Overvejelse og undersøge, hvorvidt man kunde finde en fremkommelig Vej der, og Udvalgets Mindretal har da ment, at kunne give sin Tilslutning til, at man prøvede, om man muligvis ad Forsikringsvejen kunde komme fremad og komme til et Resultat, der kunde være gunstigere for dem, der skulde have Alderdomsunderstøttelse. Men man har paa den anden Side med stor Styrke hævdet, at selv om man nu kunde tilraade en Undersøgelse, som den, Folketinget er i Færd med, saa kunde man ikke lade dette Spørgsmaal ligge, uden, som den ærede Ordfører nævnte, at søge at rette Alderdomsunderstøttelsesloven for de Mangler, den har, idet der jo naturligvis, selv om det nu viste sig, at Forsikringsvejen var fremkommelig, vilde hengaa lange Tider, før det ny Princip kunde føres ud i Livet; de, der for Øjeblikket nyde godt af Alderdomsunderstøttelsesloven, vilde altsaa ikke faa nogen Fordel af det, og Kaarene for dem burde dog ogsaa forbedres. Vi have fra vor Side hævdet, at man ikke maa standse Lovgivningen paa dette Omraade, men bør fortsætte med den, for at det kan komme dem til gode, som i Øjeblikket nyde Understøttelse. Med disse Bemærkninger skal jeg slutte og tilraade at stemme mod de af Flertallet stillede Ændringsforslag. Dog vil jeg gøre den Bemærkning, at

det ikke er Mindretallets Mening at ville standse Lovforslaget; man vil nok være med til at lade det gaa sin Gang over i det andet Ting, saaledes at man kan faa at høre, hvad dette siger til det.

Berthelsen: Jeg kan i alt væsentligt henholde mig til, hvad der er blevet udtalt af det ærede 4de Medlem for 6te Kreds (Johansen), Dog var der et Par enkelte Bemærkninger, jeg vilde have Lov til at gøre.

Flertallet foreslaar, at de 10 Aar, som den nugældende Lov kræver, skulde fastholdes. Jeg beklager i høj Grad, at Flertallet ikke har kunnet følge Forslaget, som det er forelagt. Der er jo navnlig fra flere Sider blevet sagt, at det vilde have en stor Udgiftsforøgelse til Følge, specielt for Kommunerne. Jeg vil blot have Lov til ganske kort at oplyse om, hvorledes det vil stille sig f. Eks. med en 20aarig Fattigunderstøttelse og en 15aarig Alderdomsunderstøttelse, og jeg vil tage Beregningerne fra bestemte Tilfælde, saa vidt man kan. Det første, altsaa en 20aarig Fattigunderstøttelse til en Enke fra hendes 55de til hendes 75de Aar vil have en Udgift for Kommunen til Følge af 1375 Kr., og en Alderdomsunderstøttelse i 15 Aar vil give hende en Understøttelse paa 2020 Kr. Det vil altsaa sige, at Udgiften for Kommunen, naar Hensyn tages til Statsbidraget, vil blive 365 Kr. mindre, skønt hun har faaet saa meget mere. Jeg tror, at den Ængstelse, der er til Stede for, at en Forandring fra 10 til 5 Aar skulde baade for Kommunen og Staten blive altfor stor, er altfor overdreven. Naar denne Paragraf ikke kan blive som foreslaaet af Regeringen, vil jeg vel ikke sige, at jeg ingen Interesse har for den Forbedring, der opnaas ved Flertallets Forslag, men Hovedinteressen for mig ligger absolut i, at hvad jeg kalder et Retfærdighedskrav, bliver fyldstgjort, idet jeg henviser til, at fattige Folk maa efter Flertallets Forslag vente i 10 Aar for at faa Alderdomsunderstøttelse, medens straffede Forbrydere kunne opnaa den i langt kortere Tid. — Den ærede Ordfører omtalte, at Loven sætter en Præmie for dem, der i 60-Aars Alderen intet eje. Det er egentlig rigtigt, men Flertallet har ikke villet gaa tilstrækkelig vidt deri, og jeg kunde godt have ønsket, at man var gaaet videre i den Henseende, saa at ogsaa personligt Arbejde var kommet ind under Bestemmelsen om de 100 Kroners Afdrag. — Da Tiden er saa langt fremrykket, skal jeg ikke opholde mig videre derved, men